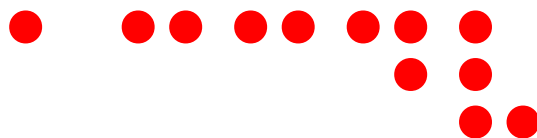




DOSSIER DE PRENSA

ACCDV



Associació Catalana de
Cecs i Disminuïts Visuals

Campanya de l'ACCDV contra barreres físiques i socials

Los ciegos reclaman el derribo de las barreras que aún quedan

Una asociación enseña a 10.000 universitarios a guiarse sin ver

fotomatón VIVIR EN UN ATOLLADERO

FERRAN NADEU



: EL PILÓN

David Muñoz, psicopedagogo, está a punto de darse de bruces con un pílón. Elvira Cebrián, maestra, le guía. Ambos son videntes y participan en el curso de aprendiz de ciego.



: EL IMPREVISTO

Manel Martí hace 14 años que es ciego. La mercancía de una floristería en plena calle no le desconcierta porque pasa todos los días por ahí; pero a otro ciego le crearía un apuro.



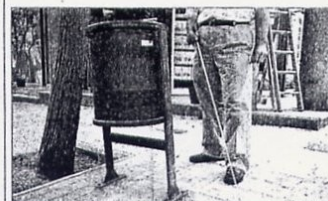
: EL HUECO DEL ÁRBOL

Laura Espejo, con bastón y los ojos cerrados, pondrá el pie en el hueco del árbol si su guía, Arantxa Jiménez, no le advierte del obstáculo. Ambas son videntes y estudiantes de Farmacia.



: EL SALIENTE

Las casetas de la ONCE, aunque resulte paradójico, también tienen obstáculos. En este caso es un saliente que roza el brazo de Martí.



: LA PAPELERA

Con la papelerera que está en medio de un paso de peatones se choca inevitablemente, porque la base no está bien señalizada.

El Periòdico de Catalunya - 16/07/2006

Aprender amb els ulls tancats

Fan classes perquè les persones vidents coneguin i entenguin la ceguesa

HELENA CAPERA / Barcelona

● Prop de 2.000 persones sense problemes de visió s'apunten cada any als cursos de formació sobre ceguesa que ofereix l'Associació Catalana de

Cecs i Disminuïts Visuals (ACCDV). A més de rebre classes teòriques sobre la prevalença o les conseqüències d'aquesta discapacitat, els alumnes viuen en primera

persona la sensació de no veure-hi. L'associació ha elaborat un informe en què s'assenyalen els obstacles més habituals, sobretot, «les barreres mentals» dels que hi veuen.

«El desconeixement general que té la societat sobre les necessitats i les capacitats de les persones cegues [...] produeix distanciament cap al col·lectiu i marginació.» Així de contundent és la conclusió principal de l'informe elaborat per l'Associació Catalana de Cecs. El seu director, Manel Martí, està convençut que la millor manera d'aconseguir que aquesta realitat faci un gir de 180 graus és «la pedagogia». Una de les fórmules que l'associació va posar en marxa són els cursos de formació sobre ceguesa. Amb 30 hores lectives –en què s'expliquen les causes d'aquesta discapacitat i tot allò que s'hi refereix, com la rutina de les persones cegues, els problemes que tenen, les seves sortides laborals i, sobretot, com cal tractar-les i quins són els problemes que afronten cada dia–, els alumnes aconsegueixen estar a la pell, i als ulls, de les persones invidents.

Com cada curs, més de 2.000 alumnes han passat aquest any per l'aula de l'associació. La majoria –un 90%– són dones que estudien a la universitat i que tenen l'opció d'obtenir crèdits de lliure elecció. De les 30 hores, 22 són presencials i la resta es dediquen a tallers diversos. En el primer cas, els alumnes reben formació teòrica i, en el segon, participen en activitats relacionades amb la ceguesa: aprendre a escriure en braille, netejar un espai



Els pilons són els pitjors obstacles. / M.M.

sense veure-hi, cuinar i, evidentment, agafar un bastó i sortir al carrer. Aquesta és una de les proves més difícils i la que genera més empatia en els joves que hi participen. «El més complicat és superar la sensació de desequilibri», explica Ana Fernández, estudiant de tercer de farmàcia. «El més incòmode és que el bastó s'enganxi als forats de la vorera», diu la seva companya de la universitat.

Per començar la ruta amb els ulls tancats, els alumnes s'han de distribuir en parelles. Un fa de guia la meitat del trajecte, i després es canvien els papers. Només sortir s'han de superar els pilons, «amb què les persones cegues es poden fer molt mal», explica el president de l'entitat. Les barreres més perilloses –com es confirma en l'informe de l'associació– són les bastides i les obres sense pro-

Una motxilla ben plena, i molt cara

H.C.

● Manel Martí, president de l'Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals, diu que «ser cec és portar una motxilla molt pesant», carregada d'objectes necessaris per dur a terme una activitat normalitzada. En un informe de l'Ajuntament de Barcelona publicat recentment es posa de manifest que una persona amb discapacitat visual ha de fer un sobre esforç econòmic d'entre 11.052 i 25.914 euros l'any, depenent del grau d'afectació. Un ordinador costa 300.000 euros, un *braille speaker* –una agenda electrònica parlant–, uns 3.000 euros. L'aparell que escaneja papers i els tradueix a braille, costa uns 5.000 més, i el que detecta els colors de la roba, uns 250 euros.

tecció, seguides dels arbres amb forats molt fonsos que estan al mig de la vorera. Un altre punt negre són les papereres, les caixes de llums i qualsevol altre element del mobiliari urbà que sobresurti de la paret més amunt de l'altura per on es passa el bastó. També hi ha les barreres informatives i les culturals, però, la gran majoria d'aquestes barreres «es poden solucionar avui dia amb la tecnologia».

El mirador

Barreres en la disminució visual

MANEL MARTÍ,
MEMBRE DE L'ASSOCIACIÓ CATALANA DE CECS



La persistència de les barreres, tant les arquitectòniques com les que afecten la informació, a la cultura i també (i especialment) les mentals, són el problema principal que redueix la qualitat de vida de les persones cegues o disminuïdes visuals, encara que hagin superat la fase inicial depressiva i es trobin en fase d'autoestima.

Les més fàcilment detectables i més espectaculars són les barreres arquitectòniques; és a dir, aquells elements constructius o de mobiliari urbà que dificulten la normal mobilitat de la persona cega (o disminuïda visual) i que, fins i tot, poden suposar un greu perill per a la seva integritat física.

Destacarem, primer de tot, les obres i bastides sense protecció o amb protecció inadequada; els arbres sense protecció, les diferents clavegueres i ventilacions en el paviment sense bisell, els diversos objectes fixats a la paret no referenciats al terra o referenciats però sense equilibri, i, finalment, els obstacles que suposen una interrupció de la via pública, com són les caigudes en places i edificis situats en desnivell, o el punyent cas dels fitons que hi ha en alguns carrers.

Un altre grup de barreres fonamentals són

les barreres a la informació. Les persones que pateixen ceguesa requereixen que tota la informació els hi arribi a través d'elements tàctils o sonors.

Les informacions que utilitzen únicament suports visuals per comunicar-se són una barrera a la informació per a aquestes persones. Hi ha hagut avanços, com les monedes europees, el senyal acústic de propera parada o l'adaptació de la targeta de pagament amb una osca al costat. Per adaptar una escala cal una barana que segueixi totes les incidències del recorregut. També és important que els números, a la botonada dels ascensors, estiguin en relleu i a la planta es trobi en relleu el seu número. Ja no hi ha problemes tècnics per a l'adaptació dels semàfors, només cal decisió política.

És cert que els grans espais oberts seguiran plantejant problemes de difícil solució, però en grans superfícies construïdes, com estacions de ferrocarril o metro, aeroports o grans magatzems, la figura de les "jaquetes vermelles" són la solució més adient.

D'altra banda, les barreres culturals són, en la seva major part, barreres a la informació i, en menor mesura, barreres arquitectòniques, però la seva situació en llocs públics d'àmbit cultu-

ral dificulten l'educació de la persona disminuïda visual i el seu accés a la cultura, per això mereixen un capítol propi.

Per destacar les dificultats que es troben a museus i monuments, on s'hauria de repensar els recorreguts, així com les etiquetes identificatives, la millor solució en aquests espais són les maquetes i les audioguies. A cinemes i teatres l'audiodescripció és la solució tècnica adequada, només cal la voluntat de fer-la efectiva. Voluntat que, de moment, és encara molt escassa.

I és, justament això, la pitjor barrera, la barrera mental, perquè ens oculta totes les altres. El desconeixement general que té la societat sobre les necessitats i les capacitats de les persones cegues, així com de les indicacions per mantenir un tracte adient amb elles, produeix un distanciament envers el col·lectiu i la seva marginació.

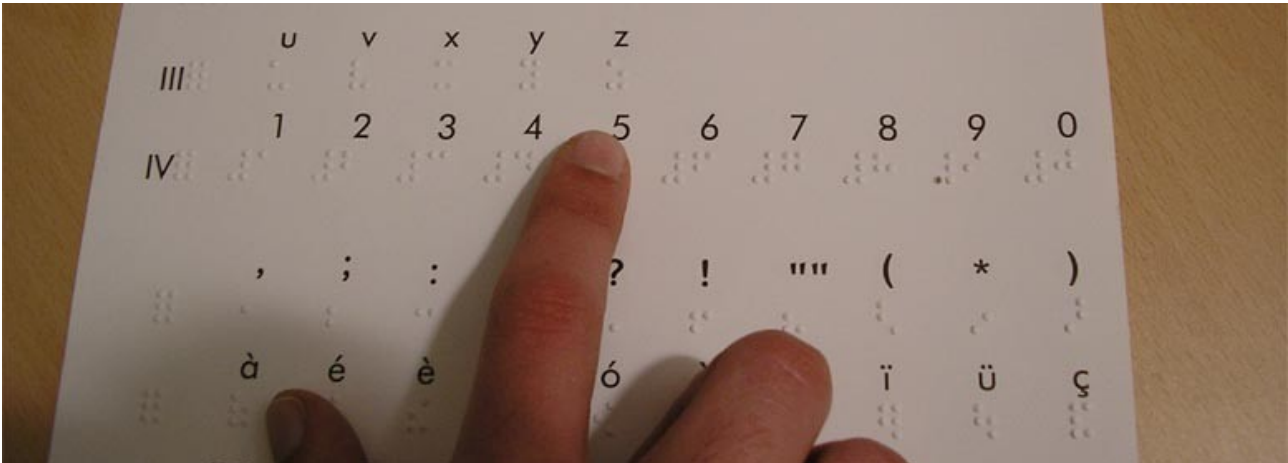
Nosaltres creiem que només la pedagogia pot canviar la mentalitat col·lectiva, essent fonamentals campanyes generals d'informació i de formació als mitjans de comunicació sobre el món de la ceguesa i la resta de disminucions, que arribin a tota la societat tan aviat com sigui possible.

Línea Barcelona - 23/11/2006

Per l'integració del nostre col·lectiu

Treballant amb un objectiu comú

Per Núria Tomàs Castelltort



Com que les últimes dades oficials de què es disposa són de l'any 1999, és complicat determinar quantes persones cegues viuen actualment a Catalunya. Tot i això, es pot agafar com a referència el nombre d'afiliats a l'ONCE que viuen en territori català i que, en aquests moments, és d'aproximadament 8.600.

A Catalunya hi ha diferents entitats que faciliten la integració d'aquest col·lectiu. En primer lloc, l'**Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals**, que es va fundar l'any 1994 gràcies a la iniciativa d'un grup de voluntaris, la majoria invidents, davant la manca de participació social de les persones cegues o amb baixa visió. Des de la mateixa entitat tenen molt clar quin és la seva finalitat: "Millorar la qualitat de vida d'aquest col·lectiu i, al mateix temps, exercir una tasca de divulgació de la problemàtica per aconseguir millorar la seva integració social".

L'altra entitat que destaca per la seva feina en aquest àmbit és l'ONCE (Organització Nacional de Cecs Espanyols). Aquesta corporació pública es va crear l'any 1938 i els seus objectius se centren a fomentar la cooperació i el desenvolupament personal dels invidents. Com a suport, el 1988 va néixer la Fundació ONCE, dedicada a realitzar programes d'ensenyament, de capacitació professional i d'assistència.

Actualment, hi ha al voltant de 1.350 alumnes cecs o amb greus problemes visuals que estudien a Catalunya, dels quals 161 estudien l'ESO o cursos que no són obligatoris (batxillerats, cicles formatius, programes de garantia social). A més, es té constància que hi ha 108 estudiants universitaris que pertanyen a aquest col·lectiu.

A l'hora d'integrar un nen cec al sistema educatiu, cal tenir sempre presents les necessitats pedagògiques i els recursos humans i tecnològics que necessita perquè pugui seguir els estudis com els seus companys. Des de l'ONCE destaquen, però, que hi ha diferències importants entre els mateixos alumnes cecs, ja que "des del punt de vista de la psicomotricitat, els nens cecs de naixement solen tenir més assumida la discapacitat, però solen presentar més dificultats motrius; els nens que han perdut la vista posteriorment, normalment manifesten més pors davant les activitats físiques".



Diversos mètodes permeten als alumnes invidents seguir els estudis. Fotografia cedida pel CRE Joan Amades

El repte del futur

Per Núria Tomàs Castelltort

L'accés al mercat laboral és la gran assignatura pendent per a qualsevol col·lectiu de disminuïts. Tothom coneix la sortida laboral que ofereix el cupó de l'ONCE, però només és a l'abast dels cecs i no de les persones amb baixa visió o altres disminucions. Per això cal treballar en altres sentits.

La feina de l'**Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals** se centra, com afirmen els seus responsables a "intentar ajudar aquestes persones a integrar-se en el món laboral. Els oferim assessorament genèric sobre sortides professionals, reciclatge i formació". A més, també duen a terme la tramitació de pensions per invalidesa absoluta o per gran invalidesa i, com ells mateixos s'encarreguen de recordar, "gràcies als magnífics resultats aconseguits, ens podem considerar dels més experts de Catalunya en aquesta matèria".

Ara bé, des d'aquesta entitat també aposten de manera decidida per les iniciatives empresarials dels seus socis, fent-ne una difusió gratuïta i arribant, fins i tot, "a cedir els nostres locals com a viver empresarial per a l'inici de l'activitat econòmica d'algun soci".

Per la seva banda, els responsables de l'ONCE consideren que no s'han de posar obstacles al desenvolupament professional de les persones: "Cada alumne, d'acord amb les seves preferències i el procés d'orientació vocacional, tria la formació que vol seguir. La base fonamental són les seves preferències i l'assessorament dels professionals per superar les dificultats que pot provocar la manca de visió".

És per això que aquesta organització ofereix una gran varietat de possibilitats: en primer lloc, imparteix cursos molt específics de formació professional no reglada, com els d'Auxiliar en Comunicacions i Gestió Administrativa, Quiromassatge o Tècnic en Gestió Comercial i del Joc, entre d'altres; però també dona suport als alumnes que estudien qualsevol curs de formació professional en règim d'educació integrada.

El Diari dels Estudiants - 20 de gener de 2006

Reivindicant els drets dels immigrants discapacitats visuals a rebre atenció

6 **TOT CATALUNYA**

Si El periódico de la integración

27 de octubre/2 de noviembre de 2007

La Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals denuncia el abandono de los inmigrantes invidentes

«El extranjero con discapacidad está doblemente discriminado»

La Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals (ACCDV) acoge y ayuda a los extranjeros con enfermedades oculares de diversa gravedad.

BARCELONA

«El desamparo de la persona que acaba de quedarse ciega es terrible, y si a eso le añadimos que la persona se encuentra lejos de su país y de su gente, el desamparo se puede decir que es total». Así explica Manel Martí la situación en la que se encuentran muchas de las personas que llegan a la institución que preside, la Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals.

«Algunos incluso llegan sin diagnóstico y aquí procuramos que algún médico amigo les visite y les diga al menos qué es lo que padecen», explica Manel a **Si**. Por nacionalidades, hay de todo, aunque el presidente de ACCDV asegura que los africanos tienen muchísimos más problemas de visión que el resto de inmigrantes que llegan a la asociación.

«A veces, nos encontramos situaciones terribles, porque muchos no tan que se están quedando ciegos, pero evitan el tema porque no podrían trabajar y, además, están solos y no tienen a quien recurrir», explica Manel. «Lo más importante es que sepan que hay un sitio donde podemos ayudarles, porque todos tenemos un problema parecido», explica, y añade que nadie está obligado a hacerse socio y que se da ayuda a todo el que llega.

Manel es muy crítico con la posición de la Organización Nacional de Ciegos de España (ONCE). «Allí no admiten a extranjeros, porque uno de los requisitos que piden para afiliarse y beneficiarse de las ventajas de ser parte de la institución es tener la nacionalidad española», cuenta Manel.

Si se puso en contacto con la ONCE, que aclaró que la entidad se rige por una normativa que es muy clara en relación a su actuación con la po-



Martha y Manel Martí, en la recepción de la asociación que tiene su sede en la zona de Collblanc.



Martha es un ejemplo de algunas de las dificultades de los extranjeros ciegos.

blación de origen extranjero. Según esta normativa, los inmigrantes que quieran trabajar en la organización deben contar «con el oportuno permiso de residencia y de trabajo, así como con la calificación de minusvalía, igual o superior al 33 por ciento de discapacidad y la acreditación de su grado visual, que tendrá que ser el exigido para afiliarse a la ONCE». Los ciudadanos de la Unión Europea no necesitan presentar el permiso de residencia pero en cualquier caso, el extranjero que pretenda trabajar en la organización, debe estar en situación de completa regularidad. Así reza la normativa y a ella se atiene la organización para facilitar empleo a las personas extranjeras con discapacidad cuando se acercan a la ONCE.

Falta de apoyo

Para el presidente de ACCDV, los ciegos tienen muy poco apoyo por parte de las instituciones públicas. «Más allá de la pensión por la disminución, no hacen mucho más por los ciegos, pues toda la ayuda que podríamos recibir se ha delegado en la ONCE», dice Manel Martí.

sólo cuenta con seis profesionales contratados, ya que vive de la contribución de los socios y de pequeñas subvenciones de los organismos públicos que, según Manel, «son del todo insuficientes».

Sin embargo, el número de actividades que bien es incontable y organizan salidas, conciertos y cursos para aprender a desenvolverse en casa y los espacios públicos, así como a valerse por sí mismos. También acompañan a las personas ciegas a hacer trámites para que no vayan solas. «Intentamos que tengan alternativas laborales para que la persona se sienta útil y tenga ingresos», dice Manel.

El caso de Martha

Martha Moreo perdió la visión de su ojo izquierdo hace cuatro años, de golpe. Hace dos años, el derecho empezó a darle problemas y, entonces, ya no pudo hacer la vida que hasta entonces hacía. Ella es italiana y reconoce que su situación no es tan crítica

as personas sin 'papeles' son las más perjudicadas porque no pueden pedir ninguna ayuda

como la de otros extranjeros. «Cuando en la ONCE me pidieron la nacionalidad española para ayudarme, me sentí muy mal, me sentí abandonada», explica Martha.

Ella conoció la ACCDV por la radio escuchando una entrevista que le hacían a Manel Martí, el presidente. «Es muy importante sentirse acompañado, porque el proceso de aceptación es doloroso y la mayoría sufrimos depresión», explica Martha, que ve cómo se acercan personas extranjeras que están completamente desorientadas. «Nosotros les vamos a ayudar, tienen que saberlo y venir a pedir ayuda. Así podrán superarlo mucho mejor», dice con contundencia Martha.

Silvia Cruz



En el sentido de las ayudas, los inmigrantes lo tienen todavía más complicado. «Si no has cotizado un mínimo de años, no cobras nada, y eso es lo que están padeciendo muchos extranjeros que pierden el empleo por su enfermedad y resulta que no han cotizado nada porque se han pasado un montón de tiempo trabajando en negro», dice Martí, que asegura que, a nivel asistencial, todo lo que pueden hacer es llevarlos a Caritas, a comedores públicos y acompañarlos allá donde necesiten.

ACCDV funciona con voluntarios y

**ASSOCIACIÓ CATALANA DE
CECS I DISMINUÏTS VISUALS**

Carrer Cardenal Reig, 32 - Local 1
Barcelona 08028
Metro Collblanc
Teléfono: 93 447 04 04
www.accdv.org
Correo electrónico: accdv@accdv.org

Activitats d'oci i cultura



Un invidente toca una escultura clàssica de Gargallo. ANDREU ADROVER

Ciegos descubren con los dedos a Gargallo

La obra de este gran escultor aragonés se expone en la Pedrera hasta el 28 de enero de 2006 → «Gargallo es un genio», «es curioso su estilo». Un grupo de personas invidentes pudieron ayer acercarse a la obra del escultor Pablo Gargallo a través del tacto.

«Aún conservo un poco de vista pero con los dedos puedo apreciar detalles como la forma de los ojos o de la cara», explicó Teresa Marbà. La sensación de tocar las esculturas de Gargallo es, según ella, muy buena.

Otro visitante, José Luis Pérez, afirma que el arte, pa-

ra los ciegos, «es muy complicado», ya que sólo «podemos apreciar un 2% de la obra». Sin embargo, Pérez afirmó que poder tocar las esculturas de Gargallo «me parece suficiente para reconocer la obra de un genio».

La exposición revisa la trayectoria de este escultor aragonés que vivió en Barcelona, donde expuso por primera vez su obra, y en París. Los visitantes de la muestra pueden observar 78 esculturas, 16 dibujos y 11 cartones. Entre las piezas de arte está una de sus obras más populares, *El gran profeta*. N. FERRAGUTCASAS

20 Minuts - 13/11/2006

Van experimentar amb les set olors del Garraf

Un grup de l'Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals visiten Vallgrassa

Un grup d'unes 30 persones de l'**Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals** van visitar el diumenge 3 de desembre el Centre Experimental de les Arts Vallgrassa, a Begues, per experimentar amb el plafó de les set olors del Garraf.



Els visitants, davant del plafó de les olors
Autor: Jordi Aligué

La visita a aquest equipament del Parc del Garraf va venir motivada per una visita prèvia d'un representant d'aquesta entitat, a qui va interessar el centre i el plafó de les olors.

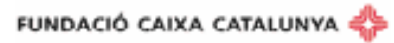
A Vallgrassa un plafó amb set essències, titulat Les set olors del Garraf, és la base d'un taller pedagògic adreçat a les escoles, que fan un taller de plàstica a partir de les sensacions que tenen a partir de les olors.

Les olors corresponen a plantes del Garraf, com ara la farigola i el romaní, a sotabosc i a la olor del mar.

La visita del grup de persones cegues va servir per explicar el projecte de Vallgrassa i per experimentar amb les set olors del Garraf.

Font de la informació
Xarxa de Parcs Naturals

Data de la notícia
14/12/2006



Clausura de la exposició "Rembrandt. La luz de la sombra"

Durante tres meses la exposició de La Pedrera ha sido visitada por más de 135.000 personas. Se han realizado un total de 13 actividades alrededor de la exposició, con un gran éxito de público.

La exposició itinerará en la Biblioteca Nacional de España el 23 de marzo.

Ayer, domingo 26 de febrero se cerró al público la muestra "Rembrandt. La luz de la sombra", que desde el 28 de noviembre 2005 ha sido visitada por 135.268 personas en la Sala de Exposiciones de La Pedrera.

La exposició, comisariada por Gisele Lambert y Elena Santiago, ha sido organizada por Fundació Caixa Catalunya, la Bibliothéque Nationale de France y la Biblioteca Nacional de España. La muestra itinerará en la Biblioteca Nacional de España, en Madrid, a partir del 23 de marzo y se podrá visitar hasta junio de 2006.

*Este año, con esta exposició, también se ha abierto en La Pedrera una innovadora área de recursos para personas con disminución visual y auditiva que ha tenido una gran acogida entre el público y asociaciones como la ONCE, la Associació Catalana per a la Integració dels Cecs (ACIC), **Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals (ACCDV)** han visitado la exposició. La exposició ha contado con recursos como la audioguía adaptada, el dossier táctil, lentes oculares o lupas de sobremesa para la gente con disminución visual y también la transcripción de la audioguía para la gente con disminución auditiva.*

Con la exposició "Rembrandt. La luz de la sombra", la Fundació Caixa Catalunya se adelanta a la celebración del cuarto centenario del nacimiento de Rembrandt (Leiden, 1606 Amsterdam, 1669) y quiere contribuir a difundir su obra en uno de los campos en los que más sobresalió: el grabado.

Barcelona, 27 de febrero de 2006
PRENSA DE LA FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Els cinemes Aribau fan una prova que permet exhibir el primer film per a cecs a Catalunya

Per primera vegada a Catalunya, una sala comercial de cinema ha acollit una sessió adaptada per a invidents. El nou sistema, anomenat d'audiodescripció, permet projectar pel·lícules amb condicions auditives especials, amb l'ajuda d'un locutor guia que descriu les imatges per als assistents. El nou sistema, que ja s'havia utilitzat amb èxit al Liceu de Barcelona, ha estat impulsat per la Federació Catalana de Cecs.

Un centenar de persones han assistit als cinemes Aribau per provar el nou sistema en una prova pilot impulsada per l'**Associació Catalana de Cecs**, que espera poder implantar en un futur aquest sistema a cinemes i teatres per poder acabar així amb les barreres d'accés a la cultura.

El sistema d'audiodescripció val 20.000 euros i si finalment s'implanta donarà servei a les 260.000 persones afectades per disminució visual aguda a Catalunya.

¿Fer esport o anar al cinema?

Per Núria Tomàs Castelltort

L'educació, les sortides professionals, els estudis a la universitat... Els passos que s'estan donant per a la integració dels invidents dins de la nostra societat són molt importants, però no podem deixar de banda un aspecte fonamental per a la vida

quotidiana de les persones: el temps lliure.

La directora del CRE Joan Amades, Gemma León, destaca la importància que té l'esport en la formació dels nens i joves invidents: "És molt important pel seu desenvolupament físic, psicològic i social, i per la superació personal que la pràctica d'activitats esportives comunes comporta a l'hora de competir amb els companys que tenen la mateixa discapacitat". A més, assegura que és una manera de donar a conèixer la discapacitat visual al conjunt de la societat.

Precisament per potenciar aquest últim aspecte, des del Centre que dirigeix estan realitzant un projecte a les escoles ordinàries. "Estem introduint esports adaptats, tant per a alumnes que tenen discapacitat visual com per als que no en tenen. Cal facilitar que els alumnes amb discapacitat visual puguin practicar esport amb els seus companys vidents, atès que això influeix molt positivament en l'èxit de la seva integració escolar", explica la directora.

A part d'això, a l'Associació Catalana de Cecs i Disminuïts Visuals també volen assenyalar les grans dificultats amb què es troben els seus socis per accedir a l'oci i a la cultura. És per això que, des d'aquesta entitat s'han proposat que les persones cegues i disminuïdes visuals disposin d'una àmplia oferta d'oci confeccionat a la seva mida.

Setmanalment organitzen activitats, en què participa un nombre proporcional d'acompanyants vidents, que van des de viatges per tot Catalunya i per Espanya, excursions de muntanyisme, sortides culturals i visites a museus, fins a sortides d'oci per anar al teatre, al cinema o a ballar. ■

El Diari dels Estudiants - 20 de gener de 2006